

tiv Side vil mene, at man har været imod den Udvikling, der har fundet Sted. Tværtimod, man har deltaget fuldt ud i den, og man har faaet Sagen forberedt paa den Maade, man selv ønskede det, og derefter gennemført den under Forhandlingerne her paa Rigsdagen, hvor man jo i de Tider havde Flertal i det ene af Tingene.

Hvad kan da Grunden være til, at man nu forlader denne Vej? Det kan ikke begrundes ved at henvise til de Vanskeligheder for Forsikringen, der uomtvistelig var i Krigstiden; thi de Vanskeligheder affødttes af Forhold, som ikke længere er til Stede. Det er alle ærede Medlemmer bekendt, at Vanskelighederne for Arbejdsløshedskasserne ved de ekstraordinære Arbejdsløshedslove opstod deraf, at der forelaa en Kombination af to Ulykker, nemlig Dyrtiden og den ekstraordinære Arbejdsløshed; „Dyrtiden“ vil sige et Prisniveau, som ligger højere end Arbejdsindtægtsniveauet. Lønningerne var alt for lave i Forhold til, hvad Livet kostede, og derfor var det, der opstod Vanskeligheder, idet man nødvendigvis maatte komme til at yde Arbejdsløshedsunderstøttelser, der dækkede Minimum af, hvad der behøvedes til Livsomkostninger, hvilken Minimumsgrænse laa nær ved Lønnen, ja, i nogle Tilfælde endogsaa over Lønnen. Derved opstod disse særlige Vanskeligheder. Men de er jo ikke til Stede nu; i alle Tilfælde kan den ærede Regering og dens Partier ikke paastaa, at de er til Stede. Jeg skal ikke indlade mig i Diskussion om, hvilket Forhold der for Øjeblikket er mellem Lønniveauet og Prisniveauet; men den højtærede Regering og dens Venner snappaastaa, at Lønniveauet for Arbejderne ligger over Prisniveauet end under det. Hvis dette er rigtigt, er det ganske givet, at saa indtræder de Vanskeligheder, som forelaa under Krigstiden, ikke; thi saa vil en ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, naar den begrænses til at være $\frac{2}{3}$ af Arbejdsfortjenesten, paa ingen Maade kunne bringe Arbejdsløshedsunderstøttelsen op i Nærheden af det, der naas gennem Lønnen. Under Krigen var Forholdet netop det, at man maatte stadig gaa højere og højere op med Procenten; til sidst gik man til $\frac{3}{4}$ og maatte endogsaa tillade, at den suppleredes med Hjælpekassehjælp, for at Beløbet overhovedet skulde kunne blive tilstrækkeligt til Livets Ophold. Hvis det er rigtigt, hvad man mener om Lønniveauets Forhold til Indtægtsniveauet, foreligger denne Fare aldeles ikke nu, og man kan trygt, uden i nogen Henseende at faa de samme Vanskeligheder som under Krigen, benytte Ar-

bejdsløshedskasserne som Institution ved den fortsatte Lovgivning.

Jeg forstaaer meget vel, at Arbejdsløshedskasserne kan have udtalt et vist Ønske om ikke at komme til at administrere disse vanskelige Forhold, thi deres Erfaringer med Hensyn til, hvorledes deres Arbejde blev bedømt, er ikke gunstige. Ganske vist lød der her paa Rigsdagen kun sjældent Angreb paa Arbejdsløshedskasserne; og naar saadanne Angreb kom frem her og blev nærmere undersøgt, maatte Rigsdagen som Helhed tage Afstand fra dem. Jeg henviser til den store Udvalgsbetænkning, som ledsagede Loven af 30. November 1918, idet Udvalget ved denne Lejlighed netop havde faaet Klagematerialet forelagt. Her udtaler Udvalget som sin Anskuelse, at der fra Arbejdsløshedskassernes Side „er administreret samvittighedsfuldt, og at Kasserne, hvor Misbrug er oplyst, ikke er meget tilbage for at fratage det paagældende Medlem Understøttelsen, jævnlig med tilbagevirkende Kraft, eller for at ikende Karantæne, d. v. s. en Tids Bortfald af ellers retmæssig Understøttelse;“ og man fortsætter med at paavise, at „om systematisk Misbrug er der, saa vidt skønnes, ikke Tale“. Med andre Ord, Kasserne fik her paa Rigsdagen fornøden Støtte og fortjent Anerkendelse. Anderledes var det, naar de samme Partier, som herinde paa Rigsdagen gav Kasserne denne Støtte og Anerkendelse, kom ud blandt deres Vælgere; saa voksede alle disse Angreb paa Arbejdsløshedskasseinstitutionen op og gjorde naturligvis Arbejdsløshedskasserne kedede af at skulle arbejde under en voksende Folkemiskendelse, som til sidst steg derhenimod, at der begyndte hos Folk overhovedet at være Tvivl om, hvorvidt Arbejdsløshedskasseloven, denne store sociale Lov, ikke i og for sig var en Fejl, som vi helt og holdent maatte bort fra. Det er meget lykkeligt, at man nu faar Lejlighed til fra de samme Sider, som havde opklækket denne Agitation og denne Stemning, overfor sine Vælgere at dokumentere, hvor nødvendig denne Lovgivning er, hvilket socialt Fremskridt den indeholder, og i hvilken Grad man paa enhver Maade maa støtte og opretholde den.

Det er altsaa forstaaeligt, at man fra Arbejdsløshedskassernes Side viser en vis Tilbageholdenhed i Ønsket om Fortsættelse. Jeg kan anerkende den Maade, hvorpaa den højtærede Minister har forelagt dette Spørgsmaal med fuld Anerkendelse af Arbejdsløshedskasserne og med en Anerkendelse overfor Arbejderne, som det ogsaa er mig kært at høre den højtærede Minister